

ממ:

עין משפט
נר מצוה

בן א חיי פכ"ו חלילה
 שבת הלילה יב' פמג
 לארץ סה עוש"ס אר"ח סימן
 שח ספ"ק סה:
 י"ב ב' שח ספ"ק יו:
 י"ד ג' חיי פכ"ו חלילה
 שבת שח פמג שח עור
 שר"ע אר"ח סימן רנ"ט ספ"ק
 ח:

מוסף דע"י

לא חזר משם. לא איתפסם
היכל (פדושתין ל.)

רב נסים גאון

ולא אמת כבודך אלה
על שמוה כלבדך, עסק
דילי מישתבח ממשכ
חולין פס העיר הורסות
חולין פס שבעדן אר
שבעדן הין יב שבעד
טוהוין, ותפסותא וכול
שבעדן שיהילן יב
עבדה טוהין משום דה
אמיתיה אהרן טוהין
יומיה לרבא, וזו תלמי
אמר עליו באותו היום
כנס לרבי המדרש על
שם קרי ליה בר יומיה
ויוצאו בו אסתר בשמיטה
קדשים וסעודתא וזו
היה שם תלמיז דא שבת
לשפט תלמי המדרש וז
סמי גהליש שמו, וזה הכ
רבי אבא ארץ יב עיקב
דא וזו קרי ליה בר יב
בר דוד יוסא, כנס אשמו
והנהגה וז רב אר אבא
יב עיקב בר אר אבא
ברא, דהנה אר תלמיז יתני
באר, וזה קרי ליה יוסא
כבי בר דוד אר אר
יתני בארורא וזה
רבי יוסא בשמיטתא וזה
יתני, הוה קרי ליה בר
אבא, בר דוד אר חלש
דמתי יב אפסיה' אר
טוהין, כנס ערלה אר
היה יב יתני טוהין
לח ענינין שבת, ופס
יתני תרדס וזה אר
יוס יב ורדוס יב וס
דורשין אותן וכללה אר
דורשין אותן, אר לומר
כל העסק בתורה אלו
אלה שבת כאלו עסק
הענין עולה.

אנא שפאח פרי"ה ואמר הביאו יוסף דקי"ל מעשה רב וכן נבוקנט"ו ולא מייתי רזיה אלף דלומן גלמתי"ה ויוס' אצוה דשרי לקמן נעברין דרי' לענין שופאח בברך פפרש"י שאין עור מקבל טומאה עד לאחר עיבוד ואם תאמר והא' אמר נצחים בפי' דם חטאת (דף נד: וסג) מניין לרבות עור המשופשט תלמוד לומר אשר זה עליה תכוסם יכול אף עור שלא הופשט תלמוד לומר נגד מה נגד מקבל טומאה אף כל דבר הממקבל טומאה משמע דעור המופשט מקבל טומאה ויש לומר דהתם כשיחידו לישיבה והכא כשלא יחידו ואפי' מותר לנטולו בשבת והוא דלמר רבא גריש כל כליים (לקמן קג.) מכלל ענין טומאה לאו מנה הוא (קכג) שבת נמי לוא מנה הוא גבי מחט שניטל חורה או עוקלה הי"פ מלענין טומאה לאו מנה הוא אפי' ע"י יחוד דמיטל חורה או עוקלה כמ"ס ירושלמי ואל' מהי' זה יחוד ואם דתנן במסכת כלי' בפרק י"ג (ומשה) מחט שניטל חורה או עוקלה טהורה ואם התקיעה למיחוח טמאה ואמר דהתם מיירי כשעשה זה שום שיעור ומיקון למיחוח אבל בידור בעלמא למיחוח אינה טומאה אפי' היכא דהוי מנה לענין טומאה ע"י יחוד לגבי שבת הא' מנה בלא יחוד וכן משמע התם דקלמרי תרגמא אבין אצויה דרבה בגלמא דרמינן דמיחלין עלייהו ומשי' להו מנה להכי מותר לנטולה אפי' דלאמי' לא אימלין עלה ויא' טהורה:

אנכיעים אבות מאביות חסרי אהת כעני' ח"י.

דהרבה מלאכות יש דמיון להדי
והוא לן למחשבתו כולן כאחת
דפריך בפרק כלל גדול (והקמ עב):
היינו זורה היינו צורר היינו מרקד
ומשום חילוק מועט שביניהם לא
היה מחלקין להו או לאו דקום להו
דל"ט מלאכות הן כנגד שום דבר
לכן צפי כנגד מי:

בנגד כ"ז מלאכה שכתורה.
לכורך נראה דליף נמי
ממשכן שהרי לך נסמכה פרשת שנת
לפרשת משכן ועוד דאי לא שנת
ממשכן א"כ היכי דיעני לנדיה הי
ניניהו אבות מלאכות ויעני מולדות דאין
צברא לומר שדעשתם צירוי מלאכות
ההשונות ועשאו אבות ועוד דבהדיא
מתן לקמן צהורקס המושט מייב שכן
היתה עבודה הויה אלף לפי שיש
מלאכות דמות וזו וזו וזו עושין
שמיין אבות כגון מנדק וצורר לך
הלקוח האחים להשלים מניין מלאכות
שצבורה הויה וחלוקות קאת זו מזו
ואי אפשר לומר כן ללא פליג

[illegible]

במה טומנין פרק רביעי שבת

שלאם הוה. אומן לעבד
ונשכ עליכן. אלאם לא
ולא אמרו עבדין. לא הוה
אלא לענין עומאם. דעבדו

אבא שלחא תוה "ואמר הביאו שלחין ונשב עליהן מיתבי" נסמך של בעה"ב מטלטלין אותן ושל אומן אין מטלטלין אותן ואם חישב לתת עליהן פת לאורחין בין כך ובין כך מטלטלין שאני נסרים דקפיד עליהו ת"ש עורות בין עבודין ובין שאין עבודין מותר למטלל בשבת לא אמרו עבודין אלא לענין טומאה בלבד מאי לאו לא שגא בשל בעל הבית ולא שגא של אומן לא של בעה"ב אבל של אומן מאי אין מטלטלין אי הכי הא דתני ולא אמרו עבודין אלא לענין טומאה בלבד לפלוג וליתני בדידה בד"א בשל בעה"ב אבל בשל אומן לא כולה בבעל הבית קמירי כתנאי עורות של בעה"ב מטלטלין אותן ושל אומן אין מטלטלין אותן ר' יוסי אומר אחד זה ואחד זה מטלטלין אותן: הדרור יתבי וקמיעיאי להו הא ^בדתנן אבות מלאכות ארבעים חסר אחת כנגד מי אמר להו ר' תנינא בר חמא כנגד עבודות המשכן אמר להו ר' יונתן בר' אלעזר כך אמר רבי שמעון ברבי יוסי בן לקוניא כנגד ^במלאכה מלאכתו ומלאכת שבתורה ארבעים חסר אחת בעי רב יוסף יויבא הביתה לעשות מלאכתו ממנינא הוא או לא א"ל אביי וליתי ספר תורה ולימני מי לא ^באמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן לא זו משם עד שהביאו ספר תורה ומנאום אמר ליה כי קא מספקא לי משום דכתיב: ^בוהמלאכה היתה דים ממנינא הוא והא כמאן דאמר ^בלעשות צרכיו נכנס או דילמא ויבא הביתה לעשות מלאכתו ממנינא הוא והאי והמלאכה היתה דים הכי קאמר דשלים ליה עבידתא תיקן תניא כמאן דאמר כנגד עבודות המשכן דתניא אין חיובין אלא על מלאכה שכיוצא בה היתה במשכן הם זרעו ואתם לא תורעו הם קצרו ואתם לא תקצרו הם העלו את הקרשים מקרקע לעגלה ואתם לא תכניסו מרה"ר לרה"י הם הורידו את הקרשים מעגלה לקרקע ואתם לא תוציאו מרה"י לרה"ר הם הוציאו מעגלה לעגלה ואתם לא תוציאו מרה"י לרה"י מרה"י לרשות היחיד מאי קא עביד אביי ורבא דאמרי תרווייהו ואיתימא רב אדא בר אבהו מרשות היחיד לרה"י דרך רשות הרכים: בגיזי צמר ואין מטלטלין: אמר רבא לא שנו אלא שלא טמן בהן אבל טמן בהן מטלטלין אותן איתביה ההוא מרבנן בר יומיה לרבא טומנין בגיזי צמר ואין מטלטלין אותן כיצד הוא עושה

יבול סמין חלל דנקט
גדול (למן דף עד): קיק
שבויה ו' ורסה ד' דר
רבות הרבים: אל סמן
דמילי מילי קתני מתניתין
מרבין בר יומיה. אחוה

רשות היחיד כיון דעגלה גופה יש אורח צוקיפה עשרה וריו
(ש) הארכמי יוסר: **ואתם** אל תבניסו. ואפ"ה לא הויל

 Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones

מסורת הש"ס

(א) בִּיָּהָב לִקְחֵן עֵל וְשִׁי
(ב) וְשִׁי חֲרִיט שֶׁהָאֵל מִיָּד
סָרִיף לְזֹנוֹת וְשִׁי חֲרִיט
הַחֲזִין וְשִׁי חֲרִיט בְּשֵׁם
קִדְשׁוֹ לֵאמֹר עֵשׂה, כֹּהֵן
(ג) הָאֵל קִדְשׁוֹ מִפְּקֻלָּה
(ד) לִקְחֵן מִנֶּה (ה) בְּשֵׁם
לְשֹׁמֵר (ו) דָּף לֵאמֹר (ז) וְשִׁי
הָאֵל חֲרִיט (ח) וְשִׁי חֲרִיט
לְחִי חֲרִיט חֲרִיט חֲרִיט
כֹּהֵן חֲרִיט חֲרִיט חֲרִיט
עֲרִיף (י) דָּף לֵאמֹר (יא) וְשִׁי
הָאֵל לִקְחֵן מִנֶּה

תורה אור השלם

1 וַיְהִי כִּהְיוּם הַזֶּה וַיָּבֹא
הַבִּיטָהָ לַעֲשׂוֹת מִלֻּאֲכֹתָ
וְאִין אִישׁ מֵאֲנָשֵׁי הַבֵּית שָׁם
בְּכִית׃ כִּרְאִשִּׁית לֵט יֵא
2 וְהַמִּלֻּאֲכָה הִיָּתָה וְרִים
לְכָל הַמִּלֻּאֲכָה לַעֲשׂוֹת
אֹתָהּ וְדוֹתֶיהָ׃ שְׁמוֹת לוֹ ז

גליון הש"ס

רש"י ר"ה לא וזו לא ידענא
כ"ל. פ"ן נרמז דף סה פ"ב
רש"י ד"ה מאן שמעת ליה
וה"ל:

רבינו חננאל

[illegible]

(ח) ע"י ראב"ן סימן ש"ג
שמכאור הטוב דברי הר"ם
סת"ש סוף וברמב"ן וברשב"א
ט"ם.